

Provisionalment: Plaça Jordi de Sant Jordi -
GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

REGRESO A HOPE GAP

Hope Gap

Regne Unit, 2019

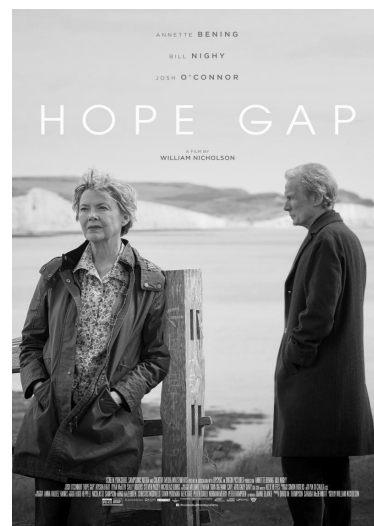
Direcció i guió: William Nicholson
Intèrprets: Annette Bening, Bill Nighy,
Aiysha Hart, Josh O'Connor

Durada: 99 min

Gènere: drama

Idioma: anglès

Data d'estrena: 23/10/2020

La ferida del temps en la relació de parella

Fa cinc anys, es va estrenar una de les millors diseccions del cinema recent sobre el complex món de la parella. A *45 años*, d'Andrew Haigh, el matrimoni format per Tom Courtenay i Charlotte Rampling s'esfondrava quan ella descobria pràcticament de forma accidental un esdeveniment amagat del passat d'ell que esmicolava tot el context de confiança mútua sobre el que s'havia construït la relació de la parella.

45 años era una obra de càmera, precisa, intimista, plena de veritat, i fonamentada en les esplèndides interpretacions dels seus veterans protagonistes. Són els mateixos arguments que utilitza William Nicholson a *Regreso a Hope Gap*, la flamant guanyadora del BCN Film Festival d'aquest 2020, en el que es va endur el premi a la millor pel·lícula i al millor actor, Josh O'Connor, que interpreta al fill de la parella protagonista. Nicholson és conegut sobretot pel seu extens rol de guionista, on destaquen els llibrets que va fer per *Gladiator* de Ridley Scott o *Los miserables* de Tom Hopper. Com a director, les seves incursions han estat molt més puntuals, i per trobar un llargmetratge de ficció seu ens hem de remuntar a 1997, quan va dirigir *A la luz del fuego*, un altre drama romàntic.

A *Regreso a Hope Gap*, de la que també signa el guió, Nicholson defuig les adaptacions d'època, que havien estat una constant en la seva carrera, i es centra en una situació absolutament contemporània però a la vegada intemporal com les relacions de parella. Si a *45 años* el detonant del conflicte matrimonial era el descobriment d'un fet del passat, a *Regreso a Hope Gap* el trencament de la parella és un procés molt més racional: l'assumpció per part d'un d'ells que aquell matrimoni que aparentment era perfecte estava en realitat mort des de feia temps. En la rutina de la quotidianitat en la que tot semblava rutil·lar amb fluïdesa, hi havia una esquerda imperceptible i irreversible.

Nicholson es centra en com és de radicalment oposada la reacció dels dos protagonistes quan constaten que la seva vida en comú s'esmicola. I molt hàbilment situa el personatge del fill -amb el que tots dos mantenen

una relació distant des de fa temps- com una mena de palanca al voltant de la qual bascula tot el teixit dramàtic de la pel·lícula.

Regreso a Hope Gap es disfruta especialment per la precisió dels diàlegs, però sobretot per veure com es mouen a la pantalla en una lliçó permanent d'interpretació Annette Bening i Bill Nighy. Ell, en un prodigi de contenció i absoluta economització de recursos; ella, en una interpretació volcànica, en la que passa de la negació de la situació i l'esperança d'una reconciliació, a l'acceptació de la irreversibilitat i la reafirmació personal per seguir endavant. Pel·lícula de petits detalls, de matisos imperceptibles i en la que prenen especial rellevància, entre simbòlica i escenogràfica, els magnífics penya-segats anglesos de *Hope Gap* que donen nom al film, un escenari genuïnament cinematogràfic en el que s'han rodat altres obres recents com *En busca de Summerland*, estrenada fa poques setmanes. La figura minúscula de Benning en la seva nova soledat enfrontada a aquest paisatge grandios i majestuós és la imatge que millor simbolitza el conflicte dramàtic que planteja el guió de William Nicholson.

Paco Vilallonga

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona